

Worden als een kind

Het verhaal van Jairus en onze geestelijke groei.

Het gaat hier over dat wonderlijke verhaal (Markus 5,21-43) van het dochtertje van Jäirus en de vrouw die bloedvloeelingen had en over Jäirus zelf. In dat verhaal gaat het eigenlijk over onze persoonlijke rijping en ontwikkeling in het leven, onze geestelijke groei.

We zien dat bijvoorbeeld ook in dat tekstgedeelte (Spreuken 4,1-9), waarin staat dat de wijsheid eigenlijk pas begint als je er zelf mee gaat beginnen en er zelf naar gaat zoeken. Je komt in de Bijbel en vooral in het Nieuwe Testament veel verhalen tegen, waarin het gaat om die ontwikkeling die je zelf in je leven doormaakt. Terwijl je eerst heel erg georiënteerd bent op de buitenwereld, kan je je dat bewust gaan worden en kun je meer en meer oog gaan krijgen voor wat er zich innerlijk in je afspeelt. Dan laat je het uiterlijke achter je en ga je een innerlijke weg.

Daar worden in de Bijbel diverse symbolieken voor gebruikt. Daar is bijvoorbeeld het symbool van slapen en wakker worden, of het symbool van sterven en het oude leven achterlaten en het nieuwe leven beginnen. En deze en andere symbolen zitten ook in dit verhaal van Jäirus verweven en het lijkt mij goed om met dit in gedachten eens naar dit verhaal te gaan kijken.

Een verhaal vol symboliek

Kijk, ogenschijnlijk is dit het verhaal van twee mensen die genezen worden door de kracht van Jezus. Zo kun je er natuurlijk naar kijken en ik zal hier niet ontkennen, dat dat zo gebeurd is. Maar de vraag is wel: 'Wat hebben die genezing en die opwekking nu voor ons op dit moment te betekenen?' Iets dat zo'n 2000 jaar geleden gebeurd is en wat je nu eigenlijk heel weinig tegenkomt. Je hebt recentelijk wel onderzoeken gehad, trouwens altijd al wel, naar het geloof in gebedsgenezing en de effecten daarvan. Er zijn heel veel mensen die daar in geloven, vooral onder de christelijke achterban, maar dat staat toch in schril contrast met de feitelijkheid van de genezingen zelf. Er wordt meer in zulke wonderen geloofd, dan dat er daadwerkelijk gebeuren. Dus de vraag is, als je zoiets leest van deze vrouw die plotseling beter wordt, of dat meisje dat slapend of dood wordt opgewekt, wat dat nu voor ons te betekenen heeft. En dan ben je al gauw geneigd om toch meer naar de symboliek van dit verhaal te gaan kijken.

Er zit een aantal heel merkwaardige dingen in dit verhaal, die er al op duiden, dat het hier om symbolen gaat. Het getal 12 bijvoorbeeld. Het is toch heel wonderlijk, dat die vrouw net twaalf jaar lang dat bloedverlies heeft gehad en dan vraagt om genezing. En van dat kindje, dat dochtertje van Jäirus, dat is opgewekt, staat er: 'Zij was 12 jaar.' Dat lijkt een wonderlijk gegeven, maar dat is op zich niet zo verwonderlijk, als je naar de symboliek van dit getal kijkt. Twaalf is het getal, dat aangeeft dat iets volledig is. Je zegt: 'Het is vijf voor twaalf,' en als het twaalf uur is, is het helemaal klaar. Er zijn twaalf apostelen, maar als er eentje weg is, - Judas was weg - dan moet er weer een twaalfde bijkomen. Dus met twaalf is het pas weer compleet. En deze vrouw lijdt al twaalf jaar lang aan bloedverlies; het leven is volledig uit haar weggevloeid. Het leven? Ja, want bloed staat in de taal van de symboliek voor leven. Dus ze heeft in alle facetten van het leven, het leven in alle opzichten verloren. Die twaalf aspecten zitten bijvoorbeeld ook in de twaalf sterrenbeelden, die verbonden zijn met twaalf karaktereigenschappen. Dus op alle manieren waarop je in het leven kunt staan, op alle fronten heeft ze het opgegeven. Veiligheid, die had ze niet meer; die heeft ze ergens anders

gezocht. Vertrouwen, ergens anders gezocht; liefde, ergens anders gezocht. Alles wat je van binnen uit, door de goddelijke aanwezigheid kunt krijgen, heeft ze niet aangegrepen. Nee, want ze heeft het buiten zichzelf, bij dokters, gezocht. Ze heeft alles uitgegeven, wat ze uit kon geven en ze heeft nergens baat bij gehad. Integendeel, ze was er alleen maar op achteruitgegaan.

Dus wat hier eigenlijk staat is dat je het niet redt, wanneer je het in de buitenwereld zoekt. En dan moet je dus ergens anders heen gaan. Zij gaat naar de innerlijke energie die er aanwezig is. Dat zie je, omdat Jezus zegt, dat er kracht uit hem is weggestroomd. Een heel wonderlijk gebeuren. Wij kennen dat nu ook nog wel, bijvoorbeeld bij mensen die Reiki doen of spirituele therapie. Die werken met die krachten. Dat is dus iets, wat bestaat. En innerlijk in onszelf weten we ook best wel, dat dat allemaal bestaat. Je kunt immers stralen van vreugde; je kunt als je iemand een hand geeft voelen, hoe hartverwarmend dat kan zijn. En die vrouw, die raakt de mantel, het kleed, van Jezus aan. Dat kleed, dat staat ook voor de energie om Jezus heen. De mantel der liefde, zeggen wij ook wel; dat is het, wat om je heen hangt. Dus die vrouw, die raakt dat aan; die wil met die energie in contact komen. En het resultaat is, dat ze terstond ook van die kwaal af is. Ze merkte aan haar lichaam, staat er, dat ze er voorgoed van genezen is.

Vrouwen zonder naam als uitdrukking van het innerlijk van Jäirus

Er is nog iets merkwaardigs in het verhaal; dat is, dat er van de twee vrouwen, die erin voorkomen, geen namen genoemd worden. Gewoonlijk staan die namen er wel steeds bij, wanneer Jezus iets met iemand doet; dan is het Jäirus, of het is Maria Magdalena of Martha, of wie dan ook. Hier is het een vrouw en het dochttertje van Jäirus. Dus zonder hun eigen namen. Het is heel gek, dat je als dochttertje wordt opgewekt, maar dat jij daar eigenlijk niets mee te maken hebt. Het gaat kennelijk om Jäirus; en dat dochttertje, dat wordt opgewekt; dat zit er eigenlijk bij; dat is het instrument voor Jäirus; het wordt opgewekt door het geloof van Jäirus.

Je zou denken, als je dood bent zoals dit meisje, dan zal je toch zelf blij zijn, dat je wordt opgewekt. Daarover lezen we niets. Het gaat hier blijkbaar helemaal om Jäirus.

En ook de vrouw, daarbij gaat het ook om Jäirus. Het verhaal begint al met: Jezus was bij de zee; hij bleef aan het meer, staat er in de nieuwe Bijbelvertaling. Dat staat voor het onderbewuste. Dat is weer één van die symbolen, die ik net al noemde. Die komen ook in je dromen voor. Het zijn allemaal bekende symbolen, dus je kunt ze in dit verhaal ook zo aanvoelen.

Er gaat hier iets gebeuren in het onderbewuste van de mens. En Jäirus, die komt daarvoor naar Jezus toe. Want hij ziet het niet meer zitten. Hij wil geholpen worden. En het innerlijk van Jäirus wordt hier voorgesteld door die vrouw. Wat komt ze ook anders ineens in dit verhaal doen? Dus Jäirus ziet het niet meer zitten. Zonder het zich bewust te zijn, zocht hij zijn zekerheden en alles buiten zichzelf en in de wereld.

Aangeleerde gedragspatronen

Onbewust leven volgens vaste patronen, dat doen wij allemaal. Zo hebben we onze *gewoontepatronen*. Als iets maar regelmatig voorkomt, dan vertrouwen we er wel op. Bijvoorbeeld, als je gewend bent om altijd naar de kerk te gaan en je slaat een keer over, dan voel je je ergens onzeker; dan klopt er ergens iets niet. Met vakantie kan dat dan misschien

nog wel. Maar anders voel je je er ongemakkelijk bij. Zo heb je onbewust allerlei gewoontes waar je je zekerheid aan ontleent. Maar dat is natuurlijk allemaal maar schijnzekerheid.

Je hebt je *gehechtheden*. Je bent onbewust aan van alles gehecht. Ja, en als je ergens aan gehecht bent, ook al is dat allang niet meer zo fijn als het vroeger was, dan wil je dat toch niet loslaten; want je weet wat je hebt, maar je weet nooit wat je krijgt. Maar dan sta je dus ook niet meer open voor wat er daadwerkelijk op je weg komt in het leven.

Je kunt je houden aan allerlei *richtlijnen, wetten en normen*, maar dan leef je niet meer op de manier, zoals je dat eigenlijk vaak zou 'moeten' doen. Je zou eens wat minder strikt volgens de regeltjes kunnen leven en in ieder geval weten, waarom je bepaalde dingen wel of niet doet. Paulus zegt dat bijvoorbeeld ook in zijn brief aan de Galaten (Galaten 4, 4-5) – dat is ook weer zo'n thema dat vaker speelt – dat Jezus hier gekomen is om ons vrij te kopen van de wet en ons tot kinderen Gods te maken. Dus ook dat vasthouden aan die wetten en je daardoor laten bepalen, je soms er ook je kracht aan ontleent: 'want het staat toch zo geschreven, dus het moet', kom daar eens van los.

Ook je *voorkeuren en afkeuren*. Ze binden je liefde aan voorwaarden. Zo kan lief zijn voor elkaar en goed zijn voor elkaar een enorme verplichting zijn, als dat niet voortkomt uit werkelijke liefde, uit je hart. En dan heeft het ook eigenlijk niet zoveel waarde.

Ook *verwachtingen* hebben en doelstellingen. Tegenwoordig moet alles resultaatgericht zijn. Dan ben je aan 't werken voor iets dat je vroeger hebt afgesproken en dat je ergens een keer wilt bereiken. Maar daarbij loop je het gevaar, niet meer open te staan voor wat er nu mogelijk is.

En *oordelen*. Je weet precies, hoe iets in elkaar zit, maar je weet eigenlijk maar de helft of nog niet eens. Je kent maar een heel klein beetje van wat er in de wereld allemaal aan de hand is, en toch heb je al een oordeel.

Als je al die onbewuste patronen eens bij jezelf herkende en liet varen! Dan krijg je weer ruimte om echt te leven. Dat heeft Jäirus in de gaten gehad en daarom komt hij naar Jezus toe. En zodra hij in de buurt van Jezus komt en zijn hand uitsteekt naar dat kleed en die energie, dan gaat het in hem ook weer stromen; dan wordt hij bevrijd van al die onbewuste verplichtingen en denkpatronen, die het leven uit hem wegtrokken.

De opwekking van het kind in Jäirus

Nu het tweede stuk van het verhaal. Dat is, dat Jäirus naar zijn huis toegaat, naar zijn dochtertje. Er mochten maar drie discipelen mee, de hartsvrienden; eigenlijk de drie discipelen van het eerste uur waar Jezus bijzonder mee omging. Die nam hij ook mee bij de verheerlijking op de berg, bijvoorbeeld. En dan komen ze bij het huis van Jäirus aan.

En wie gaan er nu naar dat meisje toe? Alles wat buiten staat, de buitenwereld, moet buiten blijven. Hij gaat het huis binnen, hij gaat het innerlijk van Jäirus binnen. En wie gaan ermee? Dan staat er niet: Jäirus gaat met zijn vrouw mee naar binnen. Nee, de vader en de moeder, staat er, gingen mee naar binnen, en Jezus met die drie discipelen. Daar, innerlijk aanwezig in de mens, zijn de vader en de moeder. Dat is ook weer een symbool: de vader voor de actieve krachten die in jou aanwezig zijn en de moeder voor het ontvankelijke dat in jou aanwezig is. Dat komt daar bij elkaar. En als Jezus dan de hand van het meisje neemt, worden die krachten weer hersteld en in balans gebracht. Dan komt het meisje weer tot leven.

En zo is het dus ook met Jäirus. Als Jäirus de hand van Jezus kan vatten en die energie van Jezus kan oppakken en door zich heen kan laten gaan, dan worden die actieve en die

ontvangende krachten in hem weer hersteld; als hij zich tot leven kan laten wekken, dan kómt hij ook tot leven.

Dit verhaal van Jäirus is dus een prachtig voorbeeld van die symboliek van het dood zijn en tot leven gewekt worden, maar ook van het opnieuw geboren worden en kind worden. Het innerlijk van Jäirus was eerst als dat van een vrouw die al twaalf jaar lang bloedverlies had en waaruit het leven in alle opzichten was weggevloeid. Daarna is zijn innerlijk als dat van een springlevend kind van 12 jaar. Completer kan het niet.

Dus dat is de boodschap: laat je aanraken, maar doe eerst zelf wat. Dat zeiden we al over de wijsheid: neem zelf de stap. Leg al die wetmatigheden van je af en strek je hand uit naar die mantel van Jezus. Laat je door hem de hand geven en je wordt opgewekt. Dan wordt je weer als een kind.

En kijk eens naar die kinderen, of denk eens terug aan de tijd dat je zelf nog een kind was. Want kinderen hebben toch iets heel bijzonders. Die zijn zo opgewekt, zo spontaan. Die kunnen zich gemakkelijk overgeven aan hun ouders. Ze kunnen vertrouwen hebben. Ze kunnen vechten, zonder dat ze moeten winnen: stoeien. Die kunnen spelen met niets en hebben geen spelregels nodig. Die hebben fantasie. Die kunnen zich verwonderen, die kunnen blij zijn. Dat soort kinderen, daar gaat het eigenlijk om; dat we proberen om daar bij te komen.

En als je zo kind bent, dan ben je in het koninkrijk van de hemel. Dan hoef je daar niet meer naar toe te gaan.

Amen.

Nico Dekkers,
juli 2006.

www.nicodekkers.nl

Overdenking d.d. 2 juli 2006
in de Oosterkerk (PKN) te Goes